

6. ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА В СЕМЕЙСТВОТО

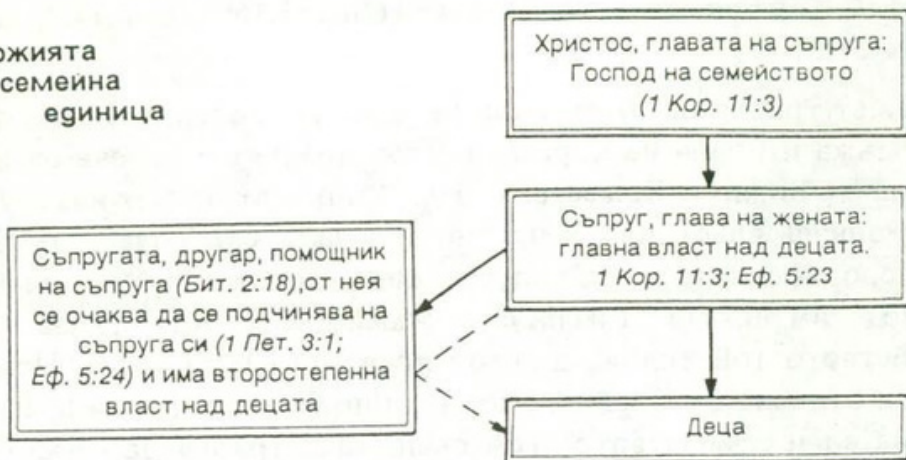
а) Ключови стихове

1 Пет. 3:1-7; 1 Кор. 7:1-40
Кол. 3:18-21; Мт. 19:1-12
Бит. 2:18-25; Еф. 6:1-4
Пр. 31:10-31; 1 Тим. 5:4, 8
Еф. 5:21-33; 1 Кор. 11:3,11-12

б) Въведение

Семейната единица е въведена от Бога (Бит. 1:27-28; 2:24). Тя е била създадена да бъде здрава клетка, в която мъжете, жените и децата им могат да покажат принципите на Божието Царство. Семейството трябваше да преумножи човешката раса, а също така и духовният растеж на всичките си членове. Днес обаче тази семейна клетка се е разпаднала. Вместо да бъде, както Бог е планирал, здрава основа, около която може да се развива обществото, семейството се е превърнало в разделена институция, която е достигнала до нарастващи въздействия върху обществото като цяло. Ако Божиите принципи за семейния живот се възстановят отново, семейството отново ще бъде здравата основа за живота, както е било планирано да бъде, и това ще позволи на всеки член в него да има силна защита от причиняващия безпокойство свят, в който живеем. Бог е определил специални роли на взаимоотношения в семейството, които всеки член трябва да усвои, за да може семейната единица да действа успешно.

Божията
семейна
единица

А. ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА МЕЖДУ СЪПРУГ И СЪПРУГА

Взаимоотношенията между
съпруг и съпруга

Бог

любов

ръководство

Съпруг Съпруга

дълбоко уважение

подчинение

(N.B. Когато се приближават по близо до Бога,
тогава се приближават по-близо един до друг)

а) Ролята на съпруга

1. Той трябва да бъде главата (Бит. 3:16; 1 Кор. 11:3; Еф. 5:23)

Мъжът трябва да бъде глава на жена си, както и Исус е глава на мъжа и Глава на църквата. Тази позиция е дадена от Бога. Това е Божият Божествен ред. Съпругът е Божията изпълномощна власт над жена си и децата си. Това е роля на отговорност и власт. Съпругът живее под властта на ръководството и грижата за жена си и семейството. Като глава на семейството той трябва да стои пред Бога и да търси Неговия план относно духовните, емоционалните и физически нужди на жена си и семейството. Той също така трябва да се моли за Божията защита и благословение за тях. Това не е въпрос на недостойно чувство или некомпетентност, но виждане, че това е ролята на съпруга. Той трябва да действа като свещеник за семейството си (1 Пет. 2:9). Той трябва да представя Божията власт за семейството си, благочестиво да ръководи и също така да направи спасението на семейството си главна задача. Ако съпругът живее както трябва, тогава Бог ще почете и благослови и него и семейството му.

2. Той трябва да обича жена си (Еф. 5:25,28,33)

Това е заповед, не избор. Думата "обича" тук е "агапе"(агапе) на гръцки и това е себежертвена любов, също като любовта, която Исус показва, умирайки за нас. Този вид любов изисква правилно държание и не е основана само на добри чувства. 1 Кор. 13:4-8 ни показва, че този вид любов е търпелива, милостива, неотпадаща и т.н. и това са качества, които съпругът трябва да притежава. Това е жертва на азът. Толкова много бракове не достигат до Божието най-добро, защото съпругът приема общуването с жена си като нещо обичайно и не продължава да се държи по един любящ начин към нея. Следователно той не успява да изпълни предназначенията от Бога роля във взаимоотношенията. Съпругът трябва да обича

жена си като себе си. Както би направил всичко възможно да се грижи за себе си, така трябва да направи и всичко възможно да се грижи за жена си.

3. Той трябва да храни и да се грижи за жена си

Бог така е направил жените, че когато се омъжат, те желаят съпруга си и неговото лидерство (Бит. 3:16). Жените също така са емоционално по-чувствителни от мъжете. Следователно съпругът има задачата пред Бога да отговори на практическите и емоционални нужди на жена си. Той трябва да отдава любещо внимание, да общува с нея и да бъде романтичен, защото жена му ще се нуждае от това.

"Така също и вие, мъже, живеете благоразумно с жените си, като с по-слаб пол, и отдавайте почит на тях като на сънаследници на дадения чрез благодат живот, за да не става препятствие на молитвите ви." (Пет. 3:7)

4. Той трябва да хвали жена си (Пр. 31:28)

Съпругът има ролята на пастор за жена си, да ѝ помогне да развие природните си таланти, както и да види, че тя расте в духовно служение. Макар, че съпругът има власт и отговорност над всичко, което влиза в семейната единица, той трябва напълно да уважава сферата на задължения и компетентност на жена си. В тази област неговата задача е да отдаде внимателна загриженост, оставяйки непосредствената отговорност и власт в нейните ръце.

б) Седем практически стъпки за съпруга

1. Съпругът трябва да знае, че мнението на жената е толкова ценно, колкото и неговото

На мъжа се пада тази отговорност да изгради чувство за пълноценност в жена си и да отдаде своята благодарност за Божи-ята работа в нея до сега. Ако той не вярва, че нейните мнения

са толкова важни, колкото и неговите, ще посее семена на възмущение. Често интуицията на жената е по-правилна от логиката на мъжа. Това ясно се потвърждава от емоционалната ѝ чувствителност към нуждите на децата. Ако не се отделя време, за да ѝ се помогне да изрази, какво чувства, може да се стигне до разочарование и чувство на малоценност в нея.

2. Отношението на съпруга към всекидневните решения на жена си има пряко въздействие върху отношението ѝ към главните му решения

В ситуациите, когато съпругът няма свой начин на действие, ако е чувствителен към жена си и ако желае да реши в нейна полза, за нея ще бъде по-лесно да му се подчини, когато той взема решения, относно които тя има различно мнение. Това е проява на уважение от негова страна.

3. Съпругът трябва да знае, как да споделя своите чувства с жена си

Съпругът трябва да се опита да чувства, както жена му чувства особено, когато е болна или емоционално подтисната. Той трябва да бъде чувствителен към нуждите ѝ, отдавайки ѝ любов и уважение. Циклите при жената са често пъти по-изявени, отколкото при мъжа. Мъдрият съпруг би планирал да бъде чувствителен към емоционалните ѝ спадове и да избягва да използва общи фрази като: "Какво става с теб сега? (Какво има пак?)".

4. Съпругът трябва да се научи да носи товарите на жена си

Трябва да има достатъчно дълбоки и топли взаимоотношения между съпруг и съпруга, за да могат и двамата да са свободни да споделят тегота и проблеми без страх от смърряне и отхвърляне. Когато жената се нуждае от някой, който да я слуша, не му е времето сега да ѝ се дават решения за разочарованията ѝ. Съпрузите обикновено вече знаят слабостите си в очите на своя партньор. Когато единият допълва силните страни и

постиженията на другия, има основа да се подобри и да се угоди на другия дори повече.

5. Съпругът трябва да бъде състрадателен

Има тенденция при много мъже да развиват идеята, че истински мъж е този, който е догматичен, властен и упорит. В най-добрия случай тези лъжливи идеи ще получат подчинение, но няма да успеят да спечелят уважението на жената. Отговорността на мъжа е да обича и да води (Пр. 18:12). Заповед е също така съпругът да учи устните си, какво да кажат (Пр. 10:13). Съпругът трябва да се научи да се справя с истинския проблем, а не устно да атакува характера на жена си. Когато жена му го разсърди, мотивът му трябва да бъде да прецени, какво я е накарало да направи това, което е сторила, а не да я обвинява за неуспехите ѝ.

6. Съпругът трябва да се научи да има добри маниери по всяко време

Държанието на съпруга към съпругата трябва да се е подобрило от дните им, когато са се харесвали. Да бъдеш нехаен в тази област навява мисълта, че той я взима като нещо, което трябва да стане и че има по-ниско мнение за нея. Жената е склонна да вярва това, което чувства и преживява. Ако тя не може да почувствува това специално внимание, тя едва ли ще повярва, че съпругът ѝ наистина го е грижа.

7. Съпругът трябва да дава добър пример за живот (1 Пет. 5:3)

Това означава, че съпругът трябва да показва справедливост, благост, милост, любов и т.н. и да е готов да прощава.

в) Ролята на съпругата

Жените трябва да се покоряват на мъжете си (Еф. 5:22). Жените дори трябва да се покоряват на съпрузите си, които са още неспасени (1 Пет. 3:1) и да ги уважават (Еф. 5:33).

1. Жената трябва да се съсредоточи на Господа,

да развива взаимоотношенията си с Него, за да има добри взаимоотношения със съпруга си. В действителност важно е и мъжът и жената да са съсредоточени в Господа. Колкото по-близо се приближават при Господа, толкова по-близо ще бъдат привлечени един към друг.

2. Женската интуиция може да бъде по-правилна, отколкото мъжката логика.

Често тя не може да изрази с думи чувствата си в дадения момент, но това не трябва да бъде причина да пренебрегва собственото си мнение, а по-скоро трябва да го споделя със съпруга си.

3. Как жената трябва да се справи с недоразумение, което става между нея и съпруга ѝ,

особено когато чувства, че мъжът ѝ не е прав? Жената трябва да разбере, че Бог е Главата на съпруга ѝ, следователно тя може да предаде това различие на Господа с молитва и да Го помоли да говори на съпруга ѝ. Ако жената поддържа позицията си на подчинение пред съпруга си и Бога (1 Пет. 3:1-7), тогава Бог ще промени ума на мъжа ѝ, особено ако той възнамерява да вземе решение, което в крайна сметка би разрушило Божиите цели за брака или семейството им.

4. Жената не трябва да се опитва твърде усилено да пази съпруга си от това да не "сбърка",

защото съпругът може да почувства своята гордост и авторитет застрашени и той ще направи точно обратното, за да бъде "по неговия начин".

5. Жената трябва да се моли за съпруга си всекидневно и да го насърчава в ролята му като глава на семейството, в работата му и т.н. (Пр. 12:25).

Б ВЗАИМООТНОШЕНИЯ МЕЖДУ РОДИТЕЛИ И ДЕЦА

а) Ролята на родителите (Кол. 3:18-20)

На родителите е поверена отговорността да развиват в децата си потенциала, който им е даден от Бога. Следователно те трябва да отглеждат децата си по благочестив начин (Ефесяни 6:4). В действителност целта на родителите трябва да бъде да представят децата си зрели в Христа за служение пред Бога. Добре обучените в Божиите пътища деца, няма да се обърнат от тези пътища, когато пораснат (Пр. 22:6). Родителите не притежават децата си, но Бог им е поверил настойничеството.

б) Отговорността на родителите към децата

1. Децата трябва да са желани и обичани

Любовта, споделяна сред членовете на семейството, е необходима за оцеляването му. Без любов, домът се превръща в къща, където хората само ядат, спят колкото по-бързо и по-често е възможно. Родителите погрешно отправят любовта си, когато показват по-голяма заинтересованост към плановете за семейството (например подобрения за дома), отколкото към

членовете на семейството, по-голямо благоразположение към един член от семейството, отколкото към друг (дори и непреднамерено); поставят работата си пред семейството; разглеждане на децата, като не казват "не" и като им се дава всичко, каквото поискат, независимо дали се нуждаят от него или не, и упражняват малко или никаква последователна дисциплина (т.е. наставление и поправление).

2. Бог гледа на децата като на благословение

Те са:

- наследството на Господа, т.е. дадени от Бога (Пс. 127:3)
- благословение, а не проклятие (Вт. 28:4)
- стрели на силния, напълнен тул с тях (Пс. 127:4-5)
- наградата от Господа (Пс. 127:3)
- като маслинени младоци около трапезата ти (Пс. 128:3)
- корона (Пр. 17:6)

3. Децата трябва да получават поправление, когато е необходимо

Родителите трябва да наказват децата си, за да избегнат разглеждането им (Пр. 28:21). Ако родителите избягват да окажат пряко влияние върху живота на децата си, дяволът със сигурност ще го направи. Децата трябва да се научат, че лошото държание се наказва, не с гняв, а с любов. Бог ни наказва, защото ни обича, и родителите трябва да наказват децата си, защото ги обичат (Евр. 12:5-11).

Поправлението на децата е важно поради три основни причини:

- безумието е вързано в сърцето на детето (Пр. 22:15 ; 23:13-14)
- безумието, оставено в дете, ще произведе гордост (Пр. 14:3)

- безумието и гордостта, оставени в дете в крайна сметка ще го унищожат, защото това довежда: препиране (Пр. 13:10), крамоли (Пр. 28:25) и срам (Пр. 11:12; 29:15).

4. Децата не трябва да се дразнят, а да се възпитават в дисциплина и наставление Господне (Еф. 6:4; Кол. 3:21; Пр. 22:6)

"Обучение" може да се определи като "да се оформи характер чрез дисциплина, повтаряне и подготвяне за състезание". Обучението е повече от поучение, защото поучението помага на детето да разбере, какво трябва да прави, докато обучението моделира личността на детето и изисква приложение в живота. Първото е свързано с ума, а последното с волята. Не да се виждат и да се поправят грешки, а да се виждат и предпазват от грешки е истинското обучение. Ранните години от детството се характеризират с живост на чувствата и впечатлителност, и това се използва от родителя да създаде положително емоционално отношение към всичко, което е добро, правейки го привлекателно и желано. Силата на ефективното обучение е не в това, което един родител може да каже или поучава, а в това, какъв е той и какво върши. Ние не можем да поучаваме децата на идеали, когато самите ние не успяваме да живеем по тях. Когато живеем по това, което поучаваме, тогава можем да учим другите да живеят (Пр. 20:7). Родителската любов, вдъхновена от Божията любов, упражнява голямо влияние в семейството и това стимулира ефективното отглеждане на децата. Любовта, която привлича, е повече от това, което изисква закона.

5. На децата трябва да се позволява да растат и установяват независимост

Родителите трябва да поверят децата си на Господа и да им позволят, те да се развиват. Това трябва да се прави с чувствителност от страна на родителите в точното време. Правилно е децата да растат и да преодоляват зависимостта от

родителите си. Добро нещо е да се дадат основни насоки на децата, но родителите не трябва да се отнасят легалистично към тях, особено когато децата пораснат. Необходимо е да се развие общение между родители и деца. Необходимо е да има общение, за да се откриват причините за държанието им и да се разберат позициите, водещи до възприемането на основните насоки, ако е необходимо. Понякога децата чувствуват и заявяват, че родителите им прекалено ги защитават, че се притесняват твърде много, те не слушат, те са лицемери (т.е. претендират, че са нещо, което не са). Тези неща никога не могат да се кажат за родители, които обичат децата си по благочестив начин, защото тези родители желаят да се променят характера и държанието им чрез действието на Божието Слово и Неговия Свети Дух. Божият път за децата е да бъдат възпитани по такъв начин, че сами да станат християни и да продължат да живеят живота си, все още с любов и уважение към родителите си.

Запомнете, неподчинението на юношата не е само фаза, през която трябва да премине всяко дете. Бунтът срещу родителите е грех. То е същото, като да се разбунтуват против Господа, който е назначил родителите да бъдат отговорни за благосъстоянието на децата си. За да се избегне това, родителите трябва да позволят на децата си да имат независимост в подходящото време.

в) Ролята на децата

Бог очаква децата да се покоряват, почитат и уважават родителите си. Това е тяхната роля във взаимоотношенията. Петата заповед е: "Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ти дава Господ, Твоят Бог (Из. 20:12).

Това е първата заповед с обещание. Децата трябва да се стремят да бъдат като Исус, особено в отношенията и реакциите си. Исус беше подчинен на родителска власт дори и когато изглежда, че понякога върви срещу работата на Своя Отец.

Исус поради покорството си растеше в мъдрост (умствено) и в ръст (физически) и в благоволение пред Бога (духовно) и хората (социално) (Лк. 2:46-52).

Децата трябва да се стремят да поддържат позитивно, не гневливо, нито огорчаващо отношение към родителите си (Еф. 6:1-3). Те трябва да търсят Божията прошка и тази на родителите им, ако отношенията им не са правилни. Това ще ги освободи от вина, създаване на напрежения и избухвания на характера. Никога не е правилно да се държим за горчивината и негодуванието (Мк. 11:25). Децата трябва да изграждат увереност в способностите на родителите си и да се подчинят на това, което родителите мислят за правилно относно тях. Ако това, което родителите на детето искат е противно на Божия път, тогава детето трябва да иска от Бога да обърне в правилната посока тези, които е поставил над него. Децата трябва да се подчиняват на родителите си в Господа и да се грижат за тях, когато остареят (Еф. 6:1-5; 1 Тим. 5:4-8).

г) Въпроси и дискуссионни точки

1. Защо семейната единица е толкова важна? Защо тя трябва да бъде здрава? Защо лошият семеен живот има като резултат разрастващо се разпадане на обществото?
2. Как съпругът да балансира двете концепции за любов и власт в семейството? Дискутирайте.
3. Защо Бог не желае човек, който не може да се грижи за собственото си семейство, да възпитава в духовно ръководство, особено в местната църква (1 Тим. 3:4,5,11-12).
4. Кой трябва да взема решения относно това, коя църква да се посещава и къде да отиват децата?
5. Защо родителите трябва да се подчиняват един на друг от страхопочитание пред Христос? (Еф. 5:21).

6. Ако вашият партньор не познава още Господа, той/тя е в привилегирована позиция. Каква е тя? (1 Кор. 7:14).
7. Какво представлява жената крамолница? (Пр. 19:13).
8. Ако жената винаги действа с преклонение и подчинение на мъжа си, няма ли да стане само "изтривалка" за него?
9. Бог ни наказва, защото ни обича (Евр. 12:6). Не трябва ли и родителите да наказват децата си, защото ги обичат?
10. Понеже родителите казват следното: "Докато живееш в къщата ни, прави каквото ти казваме, и веднага щом станеш самостоятелен, прави каквото искаш."
 - Това ли е правилното отношение и реакция към детето?
 - Какви семена се посяват чрез родителите?
 - Това изявление прави ли детето да се чувства, че родителите не ги е грижа, какво ще стане с него след като той/тя напусне дома, и че този ден няма да дойде достатъчно бързо?
11. Децата трябва ли да се насърчават да бъдат поклонници на Бога? (Мт. 21:15-16).
12. Деца, ако вашето отношение към родителите не е правилно, тогава помолете за Божията и родителска помощ.

Родители, ако вашето отношение към децата ви не е правилно, тогава търсете Божията и тази на децата ви прошка.

д) Обобщение и приложение

1. Семейната единица е въведена от Бога. Мъжете, жените и децата трябва да намерят сигурност в нея и трябва да дават възможност за духовен растеж на всичките членове.
2. Семейната единица трябва да има Исус Христос като своя глава, т.е. Исус трябва да бъде Господ на семейството.

3. Съпругът е Христовата упълномощена власт в семейството. Той трябва да бъде глава на жена си и главната власт над децата.
4. Мъжът трябва да обича и да води жена си и той трябва да действа като свещеник на семейството си.
5. Жената трябва да бъде помощник на мъжа или другар. От нея се очаква да се подчинява и да уважава съпруга си.
6. Божието желание е да се спаси целият дом чрез молитвите и примерът на вярващите в тези домове (Д.А. 16:31; 1 Тим. 2:14).
7. Родителите не притежават децата си. Те са Божий настояници, които имат отговорността да възпитат децата си в благочестив път и да развият заложеното от Бога в тях.
8. "Наказвай сина си, докато има надежда, и не закоравявай сърцето си да го оставиш да загине." Пр. 19:18
9. Децата трябва да се поучават на Божието Слово (Вт. 6:1-7).
10. Поправление\наказание или гордост\ бунт - изборът стои пред родителите относно възпитанието на децата.
11. От децата се очаква да се подчиняват, почитат и уважават родителите си.
12. "Чада на чадата" са венец на старците; и бащите са слава на чадата им - Пр. 17:6.